

„De Morgenster”

verschijnt **zes maal** per jaar. -- -- --

Elke **twee** maanden een aflevering van 28 bladzijden. -- -- -- -- -- -- -- -- --

Prijs: **50 cts.**; franco per post: **60 cts.**

-- Voor het Buitenland: **70 cts.** --

Uitgave van N. ROT, APELDOORN.

De eerste en de
tweede Opstanding

DOOR

DR. A. H. BURTON.

Overgedrukt uit „DE MORGENSTER”.

APELDOORN
N. ROT.

DE EERSTE EN TWEDE OPSTANDING.

Het is heel goed mogelijk, dat het korte opschrift boven dit opstel sommigen onzer lezers een weinig verrast. Gewoon geworden om dit onderwerp te beschouwen als een, dat in een hopelooze duisternis is gehuld, hebben zij wellicht de gansch niet ongewone meening, dat er in het verre verschiet een oogenblik zal aanbreken, dat de raderen des tijds zullen stilstaan en de wereldgeschiedenis haar einde bereikt heeft. Dan zullen — zoo meent men — de graven geopend worden, opdat allen, die gestorven zijn, van den beginne tot het einde des tijds, hetzij zij gered of verloren zijn, opstaan uit den dood, om te zamen voor den gemeenschappelijken rechterstoel te worden gesteld, teneinde dan te hooren beantwoord de gewichtige vraag van de eeuwige bestemming hunner zielen.

In een volgend opstel zullen we behandelen: „De drie oordeelen,” en nu wenschen we met de hulp des Heiligen Geestes te onderzoeken, wat de Schriften ons leeren aangaande de opstanding der dooden. Bij zulk een onderwerp, 't behoeft nauwelijks te worden gezegd, is het Woord Gods onze eenige gids. Wie anders dan God kan de

toekomst ontsluiereu? Menschen kunnen spreken of schrijven over het *verleden* en het *heden*; en wat de toekomst betreft, kan hij slechts gissen. Doch God heeft in Zijn Woord over de toekomst gesproken met evenveel zekerheid als over het verleden.

We nemen voorshands aan, dat onze lezers niet de leer der Sadduceën toegedaan zijn, die zeiden, dat er „geen opstanding” is (Hand. 23 : 8), een leer, die, helaas! in deze donkere dagen van ontrouw herleefd is.

„Door één mensch is de zonde in de wereld gekomen, en door de zonde de dood” (Rom. 5 : 12). Zoo spreekt plechtig de Geest van God door den apostel Paulus; en dezelfde Geest geeft door denzelfden schrijver getuigenis, dat er „een opstanding der dooden wezen zal, beide der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen.” (Hand. 24 : 15.) Wie zal het eerste feit weerspreken?

De zwarte sporen der zonde zijn allerwegen te zien, in de wereld daarbuiten en in het hart van binnen. En wat den dood betreft, we zijn met het gezicht reeds zoo vertrouwd geworden, dat we geneigd zijn te denken, dat hij altijd bestond en immer blijven zal.

Neen, geliefde lezer! Daar was een tijd, dat de dood onbekend was; die gezegende tijd waarvan we lezen: „God zag alles, wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” (Gen. 1 : 31.) Hoe kort die tijd was, weet iedere lezer van

Genesis. De aanblik van deze schoone schepping werd geheel en al veranderd door de intrede der zonde, en door de zonde is alles bedorven.

God kon niet langer met welgevallen op deze wereld neerzien; op geen plekje kon Zijn heilig oog met welbehagen rusten, totdat hij inbracht dengene, die verschenen is „om de zonde te niet te doen, door de offerande van zichzelf.” (Hebr. 9 : 26.) Behoeven we den lezer te herinneren, dat deze vlekkelooze Persoon niemand anders was dan de Heer der heerlijkheid, die zich vernederde om mensch te worden en op wien uit de geopende hemelen de Geest van God nederdaalde, terwijl de stem des Vaders verklaarde: „Deze is mijn geliefde Zoon, in Wien Ik mijn welbehagen gevonden heb!” (Matth. 3 : 16—17.)

Op dien zondelooze had de dood geen recht. „Zie, ik kom, om uwen wil te doen, o God!” (Hebr. 10 : 1—10) was de wonderbare verklaring, waarmee Hij deze wereld inkwam; en dit kenmerkt ieder woord, elke gedachte, alle daad vanaf Zijn geboorte te Bethlehem tot Zijn dood aan het kruis.

Zijn dood! mag de lezer wel met ons uitroepen.

Waarom is Hij gestorven, indien de dood geen aanspraak op Hem had? Op geen andere wijze kon de zonde worden weggedaan; slechts door de offerande van zichzelf kon dit geschieden! De dood van een onschuldige moest aan de eischen

van Gods gerechtigheid voldoen, „opdat Hij door den dood te niet zou doen dengene, die het geweld des doods had, dat is den duivel.” (Hebr. 2 : 14.) Voor het geloof heeft Hij „den dood te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het evangelie.” (2 Tim. 1 : 10.) Ja, de glansrijke dag zal aanbreken, dat op grond dezer volmaakte offerande elke smet der zonde zal zijn weggenomen (Joh. 1 : 29), de werken des duivels verbroken zullen zijn (1 Joh. 3 : 8), de zonde niet uitgesloten, nieuwe hemelen en de nieuwe aarde gegrondvest zijn zullen, in dewelke gerechtigheid woont, waar geen zonde meer zijn zal.” (Openb. 21 : 1—4.)

Dat er een opstanding der dooden wezen zal, is duidelijk in de Schrift geleerd; en eveneens is het klaar en helder, dat het zal zijn een opstanding „*beiden van rechtvaardigen en onrechtvaardigen.*” (Hand. 24 : 15.) Deze uitspraak leert ons, dat de twee opstandingen verschillend in **karakter** zullen zijn, een feit, dat ook in Joh. 5 : 29 wordt vastgesteld: „En zullen uitgaan,

die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens,
en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding des oordeels.”

Veel meer andere plaatsen der Schrift kunnen ten bewijze worden aangehaald, doch deze twee

zijn voldoende om aan te toonen, dat in de opstanding de dooden verdeeld zullen zijn in twee onderscheiden groepen, welker karakters lijnrecht tegenover elkaar staan: „de rechtvaardigen” en „de onrechtvaardigen”, „die het goede gedaan hebben” en „die het kwade gedaan hebben.”

We wenschen nu uw ernstige aandacht te vragen voor het gedeelte, waaruit het bovenstaande aangehaald is. De strekking is, dat men den Zoon eere verschuldigd is, gelijk men den Vader eeren moet. De Zoon was in deze wereld. „Het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond.” (Joh. 1 : 14.)

Hoewel in de gestaltenis Gods zijnde, aan God gelijk, ja God zelf, heeft Hij zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den menschen gelijk geworden.” (Fil. 2 : 6—7.) Verloor Hij daardoor ook maar iets van Zijn heerlijkheid? O, neen! Zedelijke heerlijkheid omgaf Zijn gezegenden Persoon; niet opgemerkt, voorwaar, door den natuurlijken mensch, wiens oog door Satan verblind en wiens geestelijk inzicht door de zonde verduisterd was; maar vreugdevol en met dankbaarheid erkend door allen, wier harten door de Goddelijke genade waren aangeroerd en wier oogen Goddelijke kracht geopend had. „En wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als eens eeniggeborenen van een vader.” (Joh. 1 : 14.)

Doch God heeft vastgesteld: „Allen zullen den Zoon eeren, gelijk zij den Vader eeren.”

Of hun oogen verblind zijn door den god dezer wereld, of wel geopend door den God aller genade, *allen* zullen den Zoon eeren. Op deze aarde was Hij veracht en verworpen, blootgesteld aan allen hoon en smaad en verguizing, die het menschelijke hart op Hem kon samenbrengen; evenwel, *alle* knie zal zich voor Hem buigen en *alle* tong zal belijden, dat Hij Heer is. (Fil. 2 : 10—11.)

In het gedeelte, dat wij beschouwen, wordt de gezegende Heer ons voorgesteld in twee karakters, en in beide wordt door ieder Hem eer betoond. In beide karakters, hetzij als *den Gever des levens*, hetzij als *den Uitvoerder des gericht*s wordt Hij geëerd. Men bedenke evenwel, dat men slechts op één wijze Hem ontmoeten kan, niet op twee.

Overdenken we de verzen 24—31 uit Johannes 5 zorgvuldig, dan merken we zulks onmiddellijk op.

In vers 24 worden ons van iederen geloovige drie dingen medegedeeld:

1. **Hij heeft het eeuwige leven.**
2. **Hij komt niet in het oordeel.**
3. **Hij is uit den dood overgegaan in het leven.**

We kunnen nu niet in den breede op dit belangrijke vers ingaan, doch willen de aandacht van onze lezers vestigen op het feit, dat de geloovige *nu* het eeuwige leven heeft, en niet behoef

te wachten, tot hij sterft, om het te verkrijgen. Hij is verzekerd, dat God niet met hem in het gericht zal treden om zijn zonden en dat hij, hoewel „dood in zonden en misdaden,” is levend gemaakt, doordat hij gehoord heeft de stem des Zoons van God.

Doch niet allen hebben Zijn levenwekkende stem gehoord, velen hebben geleefd en zijn gestorven, en hebben eigendunkelijk zich doof gehouden. Zij hebben geweigerd den *Gever des levens* te eeren; zij zullen Hem *moeten* eeren als den *Rechter*.

„*Verwondert u daarover niet: want de ure komt,*

in welke allen, die in de graven zijn, zijn stem zullen hooren.”

Wat ook hun geestelijke toestand zijn moge in het uur huns doods, of zij gered of verloren, geloovig of ongeloovig geweest zijn, *allen* zullen Zijn stem hooren en uit de graven komen; maar tot welk een onderscheiden doeleinde staan zij op!

De een „*ten leven*,” de ander „*ten oordeel*.” Indien de lezer dit gewichtig onderwerp nog niet heeft overdacht, zal hij misschien vragen: „Worden niet beide klassen opgewekt ten oordeel?” „Waarom wordt de eene genoemd een opstanding des levens, en de andere een opstanding des oordeels?” Wees overtuigd, dat hier geen toevallige woordenverandering in het spel is; het is in schoone overeenstemming met de leer van het geheele Nieuwe Testament.

Voor den geloovige in Christus is
het oordeel voorbijgegaan;

het ligt reeds 1900 jaar achter zijn rug. Jezus, zijn gezegende Plaatsvervanger is voor hem den dood ingegaan, heeft het oordeel over zijn zonden gedragen en heeft hem nu aannemelijk gemaakt voor God. Ja, hij is zoo volkomen gerechtvaardigd van alles (Hand. 13 : 39), dat hij *nu* vrede met God bezit (Rom. 5 : 1) en de zekerheid, dat „er geen gedachtenis meer is van zijn zonden en ongerechtigheden.” (Hebr. 10 : 17.) Indien de geloovige bij mogelijkheid om zijn zonden in het gericht gebracht zou kunnen worden, dan zou het moeten zijn, omdat de waarde en kracht van Jezus' verzoenend werk, waardoor zijn zonden weggedaan zijn, in twijfel getrokken werd.

En dit is ten eenenmale onmogelijk!

Gode zij dank!

Indien vers 24 ons zegt, dat de geloovige het eeuwige leven bezit, wat zijn **ziel** betreft, zoo verzekert ons vers 29, dat in de opstanding zijn **lichaam**, uit het graf verlost, veranderd zal worden en in overeenstemming zal worden gebracht met de heerlijke plaats des levens en der heerlijkheid, waar hij nu door het geloof zoo gaarne in den geest vertoeft. Daarom wordt deze opstanding genoemd *de opstanding des levens*.

Doch hoe geheel anders is het voor den ongelooovige!

Het oordeel ligt voor hem! De stem die hem uit het graf opwekt, roept hem niet om in te gaan en te genieten de heerlijkheid als zijn verblijf, doch teneinde een oogenblik in Zijn verblindende stralen te staan, als een beschuldigde voor de balie, om dan te worden geoordeeld voor al zijn zonden. Waar hij geleefd heeft en gestorven is, Christus verwerpende als den eenigen Heiland van zondaren en weigerend te vertrouwen op Zijn kostbaar bloed, de eenige verzoening voor de zonde, daar wacht hem in gerechtigheid te worden geoordeeld naar zijn zonden, om geworpen te worden in den poel des vuurs. (Openb. 20 : 11—15.)

We hebben derhalve duidelijk gezien, dat de beide opstandingen niet alleen in *karakter*, doch ook in *doel* zijn onderscheiden.

Misschien zal de lezer zeggen: „Ik stem toe, dat degenen, die zullen opstaan, in twee klassen verdeeld zijn, en zelfs de aangehaalde gedeelten schijnen te zeggen, dat het doel van de opstandingen verschillend is. Maar sluiten ze niet in, dat ze op hetzelfde oogenblik worden opgewekt?” „Er wordt immers gezegd: „de *ure* komt.”

In de voor ons liggende verzen spreekt de Heer tweemaal van „*ure*.” In geen van beide gevallen wordt een afgerond tijdperk van 60 minuten bedoeld, maar een uitgestrekte, hoewel begrensde tijdsperiode. In onze dagelijksche omgangstaal zijn we met dit gebruik van het woord *ure* vertrouwd geraakt.

Op het eerste gezicht zouden we kunnen denken, dat het woord „ure” uit vers 25 hetzelfde is als dat uit vers 28, doch ze zijn zeer verschillend. De „dooden” in vers 25 zijn niet fysiek dood, hun lichamen zijn niet in de graven. Zij zijn geestelijk en zedelijk dood.

Dit is duidelijk uit de bewoording: „De ure komt *en is nu*.” Deze ure, waarde lezer! is begonnen, toen onze gezegende Heer deze woorden sprak. Sinds dien tijd duurt zij nog immer voort, en doode zielen worden nog levend gemaakt door de stem van den Zoon van God te hooren. Het schenken van geestelijk leven aan de *ziel* is het onderwerp van vers 25, en de opstanding des *lichaams* wordt behandeld in vers 28, en aangezien de opstanding des lichaams nog niet begonnen is, zijn de woorden „*en is nu*,” die gebruikt worden in vers 25, weggelaten in vers 28.

Hoe volmaakt is Gods Woord.

Maar we kunnen vragen: „Over welk een tijdruimte heeft die eerste ure zich uitgestrekt?” Zij is begonnen, toen Jezus deze woorden sprak en duurt nog steeds voort, zoodat ze reeds 1900 jaar voortduurt. Indien nu het woord „ure” in vers 25 een periode aanduidt van 1900 jaar en meer, welke reden mag er dan zijn den duur van hetzelfde woord in vs. 28 te beperken, en waarom kan het dan ook daar niet zulk een tijdruimte aanduiden? Indien wij geen verder licht hadden

over dit onderwerp, zou het onmogelijk zijn te zeggen, wanneer de twee opstandingen zullen plaats grijpen, terzelfder tijd of niet; doch uit het voorgaande kan in ieder geval duidelijk gebleken zijn, dat de *mogelijkheid* bestaat, dat de twee opstandingen gescheiden zijn door een lange tijdruimte. Hoe lang deze is, wordt duidelijk in een ander gedeelte der Schrift meegedeeld.

We willen ons nu bezighouden met een gedeelte, dat een waarheid bevat, die van de meest praktische beteekenis is in het leven en den dagelijkschen wandel des Christens. Natuurlijk stemt ieder toe, dat de opstanding een werk is van Gods kracht, niemand dan Hij kan den dooden leven geven. De mensch kan het leven zich of anderen benemen, hij kan het graf delven om er zijn doode in neer te laten; God kan en zal het openen, om er den doode uit te roepen. Maar is de opstanding der heiligen alleen een handeling van Gods kracht? Ja, doch uitsluitend? In Rom. 8 : 11 lezen we: „Indien de Geest van Hem, die Jezus uit de dooden opgewekt heeft, in u woont, zoo zal Hij, die Christus uit de dooden opgewekt heeft, ook uwe sterfelijke lichamen levend maken uithoofde van zijnen Geest, die in u woont.” De opwekking in de toekomst is voor den Christen verbonden met de tegenwoordige inwoning van den Geest Gods. Het is een opstanding in principe gelijk aan die van Jezus zelf en

dit kan alleen van de heiligen gezegd worden. *)

Een uitweiding over het gezegende onderwerp van de tegenwoordigheid van den Heiligen Geest zou ons te ver van ons onderwerp afvoeren, slechts willen we den lezer wijzen op een gevolg van zijn tegenwoordigheid, gelijk ons getoond wordt in vs. 23 van Rom. 8. „Maar ook wijzelveu, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelveu zuchten in ons zelveu, verwachtende het zoonschap: **de verlossing onzes lichaams.**”

Nu is het de tijd van lijden voor het kind Gods; hij lijdt met Christus; weldra wordt hij met Hem verheerlijkt. Het tegenwoordige lijden en de verzuchtingen van heden zijn niet te vergelijken met de toekomstige heerlijkheid. Hij zal dan „den beelde des Zoons gelijkvormig zijn.” Evenwel nu hij wacht, houdt de Geest zijn gedachten en verlangen bezig met dat heerlijk oogenblik. Hij wacht niet een zoon Gods te worden. Nu doet de Geest hem reeds roepen: „*Abba, Vader*” (vs. 15); maar *hij verwacht als zoon Gods geopenbaard te worden.* De schepping zelve verbeidt reikhalzend dat oogenblik (vs. 19). Dan wordt zij vrijgemaakt van de slavernij der verderfelijkeit tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods (vs. 21).

Dit is alles toekomstig; doch het geschied niet

*) Dit slaat alleen op de geloovigen der tegenwoordige bedeeling, d.w.z. op hen, die de Gemeente vormen. De geloovigen van voor de nitstorting des Heiligen Geestes op den Pinksterdag hadden niet den Heiligen Geest **inwonende**. Het toont ons, hoe volkomen de Gemeente met Christus vereenigd is.

bij den dood, maar bij de opstanding. Bij den dood gaat het lichaam in verderf over, bij de opstanding verrijst het in heerlijkheid. In het voorbijgaan kunnen we nog opmerken, dat heerlijkheid in betrekking staat met het *lichaam*; *het is een groote dwaling te spreken van verheerlijkte geesten.*

Als de Christen sterft vaart zijn geest op om met Christus te zijn, hoewel zijn lichaam in het graf daalt. In dien toestand van volmaakte rust en geluk verwacht de geest de opstanding, als hij zal worden bekleed met een huis uit den hemel. (Lees aandachtig 2 Cor. 5 : 1—9.) Met andere woorden, des Christens hoop en verwachting zijn *niet met den dood, doch met de opstanding verbonden.*

Maar wanneer zal dit plaats vinden?

Voor een antwoord op deze gewichtige vraag slaan we te zamen 1 Cor. 15 op. Dit geheele hoofdstuk handelt over het onderwerp der opstanding; ten eerste van Christus, daarna van de heiligen. Die der goddeloozen wordt niet genoemd van begin tot eind. *)

Daar schijnen in Corinthe sommigen geweest te zijn, die zeiden, dat er geen opstanding was. (vs. 12.) Maar, zoo betoogt de Apostel, indien

*) Op de opstanding der goddeloozen wordt zijdelings bedoeld in vs. 26. De dood wordt **te niet gedaan** na het duizendjarig rijk, als het oordeel wordt uitgesproken van af den grooten witten troon. (Openb. 20 : 12—15.) De dood wordt verslonden tot overwinning (vs. 54) bij de komst van Christus, voor het duizendjarig rijk begint.

dit zoo ware, viel het geheele evangelie, de prediking ware ijdel, zij (de predikers) zouden valsche getuigen voor God bevonden worden, hun geloof zou ijdel zijn, „want indien Christus niet opgewekt is, zoo zijt gij nog in uwe zonden” (vs. 17). Met welk een klem betooft hij de opstanding van Christus.

Indien Christus *niet opgewekt is!*

Hij zegt niet „Indien Christus niet gestorven ware.” De opstanding van Christus was het duidelijkste bewijs, niet alleen van het *feit*, dat Hij gestorven is, doch ook van de *waarde* van Zijn dood. Zij is de grond onzer redding en het fundament van onzen vrede. „Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking,” zegt dezelfde apostel. Mocht iedere lezer, wie ook, in staat zijn met gelijke zekerheid daaruit de gevolgtrekking te maken: „Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit geloof, *hebben vrede met God.*” (Rom. 5 : 1.)

„Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden.”

Dit is het bewijs, dat er een opstanding der dooden is. Doch niet alleen dit.

„Hij is de eersteling van hen, die ontslapen zijn.” *)

*) „Ontslapen.” Dit woord gebruikt de Schrift voor den dood van een kind Gods. (Zie vers 51 en 1 Thess. 4 : 13, 14 en Joh. 11 : 11—15.) Het heeft alleen betrekking op het lichaam, de ziel slaapt nimmer. We willen doen opmerken, hoe klaar dit vers het bijzondere karakter bewijst van de opstanding der heiligen. Van wie is Christus de eersteling? Is Hij de eersteling der zondaren, die opstaan ten oordeel? Geenszins. De oogst moet hetzelfde karakter en dezelfde natuur hebben als de eerstelingen. Het is een opstanding des levens en der heerlijkheid, niet ten oordeel.

„Maar een iegelijk in zijne eigene orde; de eersteling Christus” — dit had 1900 jaar geleden plaats. Het was niet mogelijk, dat de *Heilige* door den dood gehouden werd; Hij was de eerste, die opstond uit de dooden.

„Daarna, die van Christus zijn, bij zijn komst” (vs. 23). „Daarna” — bij zijn komst” is het antwoord op:

Wanneer zullen de heiligen opgewekt worden?

Bij de komst van Christus.

Moeten zij dan worden geoordeeld, om te zien of zij Hem toebehooren? Neen! *Omdat zij de Zijnen zijn*, worden zij opgewekt bij zijn komst. Zal dan worden uitgemaakt, of zij in heerlijkheid zijn zullen of niet? Neen! zij zijn *opgewekt in heerlijkheid* (vs. 43).

Let hier op, waarde lezer! Dezelfde handeling, die u, *indien gij mocht ontslapen*, uit de dooden opwekt, brengt u in de heerlijkheid. Eenmaal in heerlijkheid — 't is duidelijk — kan er geen sprake meer zijn van oordeel.

Heeft u „indien gij mocht ontslapen” verwonderd, lezer? Letten we dan op 1 Thess. 4 : 16 en 17, waar we leeren, dat bij Jezus' komst twee dingen plaats vinden:

1°. „de dooden in Christus zullen eerst opstaan.” (Let wel: niet de dooden *in hunne zonden*.)

2°. „Wij, de levenden, die overblijven . . . zullen opgenomen worden den Heer tegemoet in de lucht.”

(Let wel: zij gaan niet eerst door den dood heen.)

Sommigen, die deze regelen lezen, zoowel als andere, die ook over 's Heeren komst handelen, denken, dat de dood bedoeld wordt. Zij zeggen: „Komt niet de Heer voor ons als de dood? Beschouwen wij één oogenblik vers 16. Als een Christen sterft, gaat *hij tot Christus*. (Fil. 1 : 23.) Christus verlaat niet de heerlijkheid en komt niet in wolken voor hem. In vs. 16 lezen we: „*De Heer zelf zal komen*.” Is de dood „de Heer zelf?” Komt de dood van den hemel met een geroep? En dan, ons vers spreekt niet over dood, maar over *opstanding*; niet van den tijd, dat het lichaam afdaalt in den groeve, doch van het heerlijk oogenblik dat „de dooden in Christus zullen opstaan.”

Maar, zoo kan men voortgaan, lezen we dan niet onmiddellijk na de opstanding in 1 Kor. 15 : 24:

„*Daarna is het einde*.”

Sluit dat niet in, dat de opstanding der heiligen plaats vindt geheel aan het einde van de geschiedenis der wereld?

Op het eerste gezicht moge dat zoo schijnen, doch we dienen in gedachtenis te houden, dat de apostel hier geeft de *opvolging der gebeurtenissen*, meer niet. Hij behandelt niet *de tijdruimte*, die er tusschen die feiten verloopt. „*Daarna*,” lezen we in vers 23 en ook in vers 24, doch hoe spoedig, of wanneer „*daarna*” wezen zal, wordt niet gezegd.

Letten we er evenwel op, dat in vers 23 een tijdruimte van ruim 1900 jaren liggen tusschen de eerste en laatste helft van dat vers. Hier beteekent „*daarna*” dus meer dan 1900 jaren. Waarom kan het dan in vers 24 niet evenzeer een tijdperk van langen duur aangeven? We nemen aan, dat de Christen-lezer tot op zekere hoogte vertrouwd is met de talrijke, nog onvervulde profetieën betreffende een toekomstigen tijd van ongeëvenaarde zegeningen op deze aarde.

Het Oude Testament geeft een overvloed van zulke voorzeggingen, en voorspelt ons in tintelende taal een zegenrijke periode, wanneer de kennis des Heeren de aarde bedekken zal, als de wateren den bodem der zee (Jes. 11). We kunnen geen verdere aanhalingen hier doen om over dit punt uit te weiden. We wilden eenvoudig de aandacht op dien toekomstigen tijd vestigen, welke wordt ingeleid door de wederkomst des Heeren ten oordeel en niet, zooals zoo dikwerf gedacht wordt, door de prediking des evangelies. „Wanneer uwe gerichten op de aarde zijn, zoo leeren de inwoners der wereld gerechtigheid,” (Jes. 26 : 9), zoo ook Psalm 96 en 98, die overvloeien van blijde voorzeggingen van dezen lichten en glorierijken dag. Beide Psalmen eindigen met deze woorden:

„Dat de hemelen zich verblijden, en de aarde zich verheuge . . . voor het aangezicht des

Heeren; want Hij komt, want Hij komt,
om de aarde te richten."

Niet alleen zal deze tijd van aardschen zegen worden ingeleid met de komst des Heeren in gericht, maar hij zal ook geheel worden gekenmerkt door Zijn persoonlijke regeering. „Ziet, een Koning zal regeeren in gerechtigheid." (Jes. 32 : 1.) „En de Heere zal tot Koning over de gansche aarde zijn." (Zach. 14 : 9.) Deze en nog meerdere profetieën (zie Psalm 72) moeten nog vervuld worden. Hij, die regeeren zal, is reeds in deze wereld geweest, doch Hij is verworpen en uitgeworpen. In plaats van een kroon droeg Hij een kruis, in stede van een troon ontving Hij een graf.

Nochtans: „zal Hij over het huis Jakobs Koning zijn tot in eeuwigheid en aan zijn koninkrijk zal geen einde zijn." (Luk. 1 : 33.) Ja, de verachte en verworpen Nazarener „moet heerschen, totdat hij al de vijanden onder zijne voeten gelegd heeft." (1 Cor. 15 : 25.)

Doch als Hij regeert, zal Hij niet alleen regeeren.

In Daniël 7 wordt ons de Zoon des menschen voorgesteld, komende met de wolken des hemels tot den „Oude van dagen," uit Wiens Hand Hij een koninkrijk en heerschappij ontvangt, hetwelk de plaats van alle andere koninkrijken zal innemen. Dadelijk daarna lezen we van de „heiligen der hooge plaatsen," die van den Allerhoogste het koninkrijk ontvangen. (vs. 13, 14, 18 en 22.) We

worden vertroost met de belofte, dat „indien wij verdragen, wij ook met Hem zullen heerschen." (2 Tim. 2 : 12.) En ten slotte lezen we in Openbaring 20 : 6: „en zullen met hem heerschen duizend jaren."

Dit laatste is van zoo groot gewicht, dat we ernstig de aandacht van den lezer voor eenige oogenblikken hierbij willen bepalen. Hier wordt ons zoo duidelijk gezegd, hoe lang die regeering duren zal. Het zal zijn 1000 jaren. (Vandaar duizendjarig rijk.) Gedurende dien tijd zal Satan gebonden zijn in den afgrond (vs. 2), nog niet voor goed geoordeeld en geworpen in den poel des vuurs (vs. 10), en Christus zelf moet regeeren met de heiligen, die leven en regeeren met Hem (vs. 4), niet geregeerd *door* Hem, maar heerschende *met* Hem. Wie zijn deze heiligen?

„Zij, die deel hebben aan de eerste opstanding."

Indien dan deze heiligen met Hem heerschen, dan moet het zijn na hun opstanding; derhalve ook na Zijn komst.

Zij worden opgewekt bij Zijn komst. Dus volgt hieruit, dat het duizendjarig rijk ligt tusschen vers 23 en 24 van 1 Cor. 15.

Doch, indien er een *eerste* opstanding is, zoo moet er ook een *tweede* wezen. Hoeveel jaren liggen tusschen deze twee opstandingen?

Duizend jaren.

„De overige der dooden werden niet levend, totdat de duizend jaren voleindigd waren.” (Openb. 20 : 5.) Niet alleen vinden we hier klaar en duidelijk de leer der twee opstandingen, doch we vinden ook den tijd, die er tusschen verloopt.

Gedurende de geheele periode van de regeering van Christus en Zijn heiligen, blijven de „overige der dooden” — dat zijn zij, die in hun zonden gestorven zijn — in hun graven. Aan het eind staan zij op, om geoordeeld te worden voor den grooten witten troon, om daar hun eindoordeel te ontvangen. Zij worden geworpen in den pool des vuurs. Hier dus de verdere bevestiging van hetgeen we reeds in Joh. 5 hebben opgemerkt. Daar is verschil tusschen de eerste en tweede opstanding, wat het *doel* betreft.

De *eerste* opstanding is :
**een opstanding des levens om te leven en te
heerschen met Christus.**

De *tweede* opstanding is :
**een opstanding des oordeels om geoordeeld
te worden voor den grooten witten
troon, naar hunne werken.**

Wie heeft aan de eerste opstanding deel?
We lezen in vers 4 het antwoord.

I. — „Ik zag tronen, en zij zaten daarop, en hun werd het oordeel gegeven.”

II. — „Ik zag de zielen dergenen, die om de

getuigenis van Jezus en om het woord Gods onthoofd waren.”

III. — „En die het beest of zijn beeld niet hadden aanbeden,” enz.

Ten einde te verstaan, wie door deze drie klassen worden aangeduid, is het noodzakelijk een terugblik te werpen op het boek der Openbaring.

Aan Johannes wordt gezegd (Openb. 1 : 19):
Schrijf: I. „*Hetgeen gij gezien hebt.*”

II. „*Hetgeen is.*”

III. „*Hetgeen geschieden zal na deze dingen.*”

Hier hebben we een drievoudige verdeeling.

Het eerste deel „hetgeen gij gezien hebt,” vinden we in hoofdstuk 1; het tweede „hetgeen is,” wordt behandeld in hoofdstukken 2 en 3. Hier vinden we een profetisch overzicht van de geschiedenis der kerk als verantwoordelijk lichaam voor Christus op deze aarde, vanaf de dagen van Johannes tot op de komst des Heeren, als wanneer de ware geloovigen zullen opgenomen en de belijders zonder meer uit Zijn mond gespuwd zullen worden. Het derde „hetgeen na deze dingen wezen zal,” is het onderwerp van behandeling in de hoofdstukken IV tot het einde.

Zooals we zeiden, geven hoofdstuk 2 en 3 ons de tegenwoordige geschiedenis van de Gemeente *op aarde*. De aarde is de sfeer in deze hoofdstukken. In hoofdstuk IV evenwel lezen we: een

deur was geopend *in den hemel* en we zien daar de gansche schaar van verlost en heerlijkheid. Algemeen wordt aangenomen, dat de vier en twintig oudsten symbolisch *al de verheerlijkte heiligen* aanduiden, die of opgewekt, of veranderd zijn bij Christus' komst. Ze sluiten al de Oud-Testamentische heiligen ook in, zoowel als de Gemeente. Zij zitten op „tronen” in volmaakte rust en vrede, alhoewel bliksemen en donderslagen van den troon Gods uitgaan. De oordeelen, die over de aarde uitgegoten worden, ontstellen hen niet. Zij zullen leven en heerschen met Christus: hen zien we in Openb. 20 : 4 als daar het eerst genoemd, zittende op tronen.

Tusschen hoofdstuk 3 en 4 heeft de komst van Christus voor de Zijnen plaats gehad, want in het derde hoofdstuk zien we ze op aarde en in het vierde in den hemel. Van hoofdstuk 6—19 is de aarde het tooneel van Gods handelingen en we vinden een korte, doch plechtige opsomming van al die oordeelen, die zullen uitgegoten worden tusschen 's Heeren komst *voor Zijn heiligen* in de lucht en Zijn verschijning *met Zijn heiligen* op de aarde. (Hoofdst. 19 : 11—14.)

Deze oordeelen zijn in het begin verschrikkelijk, doch nemen in gestrengheid toe, tot het toppunt bereikt wordt bij de vernietiging van het Beest en de koningen der aarde met hun heirlegers, die door Hem verslagen en onder Zijn voeten ver-

treden worden als druiven in den wijnpersbak. Gedurende dezen tijd zal God met het Joodsche volk handelen. Dat volk zal in ongeloof zijn teruggekeerd in zijn land. Dan zal „het overblijfsel,” waarvan we zoo dikwerf lezen in de Psalmen en Profeten geroepen worden een getuige voor God te zijn te midden van een afgefallen Christendom. Het kwaad, beteugeld door den Heiligen Geest in deze dagen, (2 Thess. 2 : 6 en 7), zal dan, als de Heilige Geest de aarde heeft verlaten met de opneming der ware geloovigen, tot zijn hoogtepunt rijzen, en het overblijfsel zal lijden onder weergaloozen folteringen van de hand van den Anti-Christ en het Beest, of het herstelde Romeinsche Rijk. Met verdere schriftbewijzen kunnen we nu hierop niet ingaan; overvloedig is dit in vele geschriften geschied. We willen slechts den geest van onderzoek wakker roepen in het hart van iederen geloovige, die deze regelen leest en deze onderwerpen nog niet heeft overdacht.

In dezen tijd van verschrikkelijke kwelling worden de twee andere in Openb. 20 : 4 genoemde klassen van personen gemarteld, n.l. tusschen de opneming der geloovigen bij de komst van Christus en Zijn verschijning in hoofdstuk 19, onmiddellijk voorafgaande aan Zijn duizendjarige heerschappij.

De eerste klasse vinden we in hoofdst. 6 : 9—12, „de tweede in hoofdst. 13 : 15. Ons wordt niet meegedeeld, *wanneer* zij opstaan, maar één ding

is zeker, zij maken deel uit van de eerste opstanding.

Soms wordt er gezegd, dat het leven en heerschen met Christus ziet op een herleving van de beginselen, waarvoor de Christenheid uit vorige eeuwen den brandstapel beklom. Die herleving zou dan leiden tot de verbreiding van het evangelie door de geheele wereld en de bekeering der menschheid. Wie ook maar in de geringste mate vertrouwd is met de onderwijzingen van het Nieuwe Testament, zal deze verklaring geen oogenblik handhaven. In plaats dat het evangelie verbreid zal worden en de wereld bekeerd, zal het Christendom — en dan bedoelen we dat uitgestrekte systeem van godsdienstige belijdenis — snel komen tot een volkomen afval van Christus en de Waarheid. Zoo wordt ons geleerd in de Schrift. (Zie 2 Thess. 2; 1 Tim. 4 : 1—4; 2 Tim. 3 : 1—10 enz.) Het zal onvermijdelijk worden voortgestuwd door de vereenigde invloeden van wereldschgezindheid, ontrouw en priesterheerschappij in zijn ongunstigste beteekenis.

Daarenboven — hoe kunnen *beginselen priesters* voor God genoemd worden? (vs. 6.) Neen, geliefde lezer, de in vs. 4 genoemden zijn werkelijk *personen*, heerschende met Christus in de heerlijkheid der opstanding.

Maar aan het eind der duizend jaren wordt Satan losgelaten. Het hart van den armen mensch is

niet veranderd: het is bereid opnieuw zich tegen God te keeren (vs. 8 en 9). „Het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God,” en, tenzij wedergeboren, het zal zich zelfs in dien tijd tegen God in openlijk verzet openbaren. Moeten we nog opmerken, dat zij, die zich tot dezen laatsten krijg verzamelen tegen God, de niet-wedergeborenen zijn uit de menschen, die dan op de aarde gevonden worden?

Daarna wordt ons het oordeel voorgesteld over de dooden, die in hun zonden gestorven zijn, voor den grooten, witten troon. *Nadat* de heiligen verheerlijkt zijn, *nadat* zij hebben geleefd en geheerscht met Christus duizend jaren, *na* de eerste opstanding, ja,

na duizend jaren,

worden de overige der dooden opgewekt.

Een deel der dooden — „de dooden in Christus” — is reeds opgeroepen — duizend jaren vroeger; nu volgen de „overigen.” Zij staan *om geoordeeld te worden naar hunne werken.*

Allen, die voor dezen troon staan, worden in den poel des vuurs geworpen.

„Dit is de tweede dood, de poel des vuurs” (vs. 14).

Aarde en hemel vlieden weg! Elk spoor der zonde is verdwenen! Daar zijn nieuwe hemelen en een nieuwe aarde! (Openb. 21 : 1.) De eeuwige toestand vangt aan.

God woont bij de menschen. (Openb.
21 : 1—6.)

Hij is alles in allen. (1 Cor. 15 : 28.)

Kort en zeer gebrekkig hebben wij deze hoogst belangrijke dingen besproken.

We vertrouwen, dat den Christen-lezer moge zijn gebleken dat:

er zijn twee opstandingen, die in karakter verschillen en ook in doel, en welke zullen plaats grijpen volgens een geheel verschillend beginsel en op geheel onderscheiden tijden.

Het is van zeer groot gewicht in deze dagen voor iederen dienstknecht van Christus „het woord der waarheid recht te snijden.” We willen met alle toegenegenheid des harten onze lezers opwekken, al hetgeen zij in het voorafgaande gelezen hebben, te vergelijken met den onfeilbaren gids des Woords. Moge het steeds meer de wensch onzes harten worden een oprecht gebruik te maken voor ons zelf van het woord des apostels: „Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijnen dood gelijkvormig wordende, of ik op eenigerlei wijze moge komen tot *de opstanding uit de dooden.*” (Fil. 3 : 10 en 11.) Wat Paulus verlangde, was een diepere kennis van den persoon van Christus en een volkomen gelijkvormigheid aan Zijn beeld in opstandings-heerlijkheid.

„Of ik . . . tot de opstanding *uit* de dooden moge komen,” niet louter *van* de dooden. Opstaan van den dood is geen *bijzonder* voorrecht, want — *allen* zullen opstaan.

Doch wat Paulus zocht, was dat bijzondere karakter der opstanding, in wezen gelijk aan die van Christus; n.l. een opstanding *uit het midden der dooden*, die hem verplaatsen zou in heerlijkheid, gelijk zijn Heer. Naar dezen vurig begeerden prijs strekte hij zich uit, en dien eindpaal haastte hij te bereiken in den wedloop; ten koste van zichzelf, zelfs met gevaar van lijden en een martelaarsdood. Doch, wanneer zou hij dien bereiken? Bij zijn dood? Neen, slechts in de opstanding, wanneer zijn langverwachte Heer komen zal, die het lichaam zijner vernedering gelijkvormig maken zal aan het lichaam Zijner heerlijkheid. (Zie Fil. 3 : 20 en 21.)

Geliefde medegeloovige, moge deze gezegende hoop op gelijke wijze onze harten vervullen, ons leven verhelderden, onze geestkracht versterken voor en in Zijn dienst, totdat Hij komt!

DR. A. H. BURTON.
